

[Aksel Larsen.]

man igen vil sikre varig beskæftigelse, men de, der følger med, ved jo, at ganske vist har der på trods af begrænsningerne i bygge- og anlægsvirksomheden været nogenlunde god beskæftigelse i det sidste par måneder, efter at frosten er gået af jorden; men på den anden side er der tydelige tegn på, at det, man kalder fuld beskæftigelse, og som for øvrigt ikke har været fuld beskæftigelse, men har været god beskæftigelse, at denne gode beskæftigelse ikke synes at kunne opretholdes, at den udvikling, der synes at være i gang i andre lande, også er i gang herhjemme. Hvis vi får en arbejdsløshed, som bare er mærkbar, har regeringens og i et ikke ringe omfang de fire forligspartiets politik dømt sig selv, for man har jo gennemført omsforliget i fjor og helhedsløsningen i år bl. a. under løfter om, at det ville sikre varig og fuld beskæftigelse.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen siger, at ude på arbejdspladserne er de begejstrede for helhedsløsningen, og det kan han bevise, for det blev vedtaget på Landsorganisationens generalforsamling. Ja, nu ved vi jo godt, at på grund af ganske særlige forhold — vi kender dem alle sammen — er det sådan, at næsten alle, der kommer på Landsorganisationens generalforsamling, er organiserede medlemmer af socialdemokratiet, så dér er det jo ikke så forfærdelig svært at få vedtaget en resolution, der giver tilslutning til socialdemokratiet og udtaler tilfredshed med regeringens politik. Men det beviser nu ingenlunde, at de er så tilfredse ude på arbejdspladserne. Jeg ønsker ikke her at starte nogen diskussion om, hvor tilfredse eller hvor utilfredse de er ude på arbejdspladserne; jeg vil bare gøre opmærksom på, at man tager fejl, hvis man tager Landsorganisationens generalforsamling som bevis på, at det var noget godt, man gjorde i foråret.

Så sagde det ærede medlem hr. K. B. Andersen noget om — jeg beder undskyldte, at jeg beskæftiger mig en del med ham, men han beskæftigede sig jo en del med mig — at vi havde tabt hovedet. Han gjorde det ved at citere, hvad den højtærede statsminister har sagt på et socialdemokratisk partimøde, nemlig at socialistisk folkeparti har fuldstændig tabt hovedet, og det er dobbelt beklageligt, når

man intet hoved har. Jeg synes ærligt talt, det var en meget kvik bemærkning af statsministeren, dengang han sagde det, men jeg synes altså ikke, det ærede medlem hr. K. B. Andersen skulle have gentaget denne bemærkning nu. Jeg mener, når man nu tænker på den debat med korte bemærkninger mellem den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Erik Eriksen, vi havde den 17. maj her i tinget, kan det jo godt være, at der er nogen, der tænker, i anledning af, at det ærede medlem hr. K. B. Andersen drager statsministerens kvikke bemærkning frem, at det ikke altid er praktisk at tale om strikken i hængt mands hus.

Men i øvrigt: det, vi må have ret til at forlange, er en forklaring fra regeringen; hvad agter den at gøre, hvordan vurderer den situationen, hvordan vil den sikre stabil udvikling i Danmarks økonomi, hvordan vil den sikre den fulde beskæftigelse, hvad påtænker den at gøre fremover?

Det er forståeligt, om regeringen søger et valggrundlag. Det er forståeligt, for nok skal der ikke være valg før i efteråret 1964, men i så lang tid jeg kan huske tilbage, har vi ikke oplevet en periode, hvor der gik 4 år mellem 2 folketingsvalg; det skulle da lige være under besættelsen; ellers er det jo sådan, dels at alle ved, at den sidste vinter før et folketingsvalg ofte er gold, at det er meget vanskeligt at få gjort det nødvendige i folketinget, fordi partierne desværre skæver for meget til det kommende valg og tager for meget hensyn til, hvordan de kan placere sig valgtaktisk, dels at enhver fornuftig regering gerne vil have, at valget kommer på et tidspunkt, hvor den står bedst muligt i vælgernes bevidsthed, og hvis den venter til den yderste frist, skal den tage valget, uanset hvor ugunstig situationen synes den. Derfor vil regeringen i reglen stræbe efter at tage valget noget før og enten finde en gunstig situation eller tilrettelægge en situation, der kan være så gunstig som muligt. Jeg ved ikke, om regeringen har sådanne beregninger, men det kan jo godt være, at den i visse henseender mindes, hvad der skete i efteråret 1935, selv om jeg naturligvis ikke skal give mig til at sammenligne hverken situationen eller regeringen dengang og nu.